

[Christophersen.]

dette folketing, og det, som nu vedtages, selv om det er mere begrænset, ja, det kan såmænd sagtens måle sig med, hvad der nogen sinde tidligere er realiseret. Jeg tror endda, det er det højeste tal, vi hidtil har været præsenteret for.

Men om besparelserne gjaldt jo også, at dér var partiernes udtalelser både i valgkampen og efter valget meget, kan vi sige, forskellige. I socialdemokratiet var man meget, meget skeptiske over for, om man overhovedet kunne spare mere. Jeg skal slet ikke nævne SF og Danmarks kommunistiske partis holdning, for det gav sig selv, at det, som socialdemokratiet var skeptisk over for, det var de fuldkommen afvisende over for.

Men også i de andre partier var der megen skepsis over for, hvorvidt man kunne spare. Centrum-demokraterne mente, at det kunne blive yderst vanskeligt; kristeligt folkeparti sagde, at skulle man spare, så måtte det i hvert fald foregå meget langsomt, fordi der var en række problemer, som man ikke pludselig kunne løse. Selv fra de partier, som nu taler om, at de vældig gerne vil spare, forelå der ikke videre konkrete skitser; det er først her efter valget, vi er blevet præsenteret for spareskitser, og dem skal jeg i øvrigt om et øjeblik knytte et par yderligere bemærkninger til.

Jeg vil godt nævne en anden ting, som regeringen har lagt vægt på, og det er at få en aflastning af hele pengepolitikken. Vi kan ikke køre videre med en effektiv rente på 16 pct. på obligationerne. Jeg tror også, man skal betragte den bundne opsparing i den sammenhæng. Sådant som den er udformet, sådan som den vil blive administreret med det uændrede låneloft, man må regne med, vi skal have, så er virkningen af den bundne opsparing jo en ganske betydelig støtte til obligationsmarkedet. Hvis det blot kunne føre til, at den effektive rente gik ned med 1 pct. eller 2 pct., ved vi jo, at så ville det have en virkning på lejen eller den årlige boligudgift i nybyggeriet på 10-20 pct. Det er nok heller ikke noget, man helt skal se væk fra, og også det ligger i nøje forlængelse af, hvad regeringen har sat sig som mål.

Når det drejer sig om den valutariske situation, har mange her i dag talt om, at vi i løbet af sommeren og efteråret kom ind i en

situation, hvor det ville stramme til, og hvor den bundne opsparing kunne virke i kontraktiv retning. Nu kan man jo nok diskutere, hvor meget den vil virke i den retning, om ikke det nok så meget er en række andre ting, der vil virke sådan. Men jeg tror da ikke, vi kommer uden om at erkende, at der må en meget stram økonomisk politik til. Danmark kan ikke fortsat låne 6-7 mia. kr. om året på det internationale kapitalmarked. Vi er blevet anbragt i en situation, hvor vi forholdsvis hurtigt skal løse de økonomiske problemer, og derfor må man naturligvis også se den bundne opsparing i den sammenhæng. Det er et forsøg på at lave en afbalanceret løsning, hvor vi altså ikke alene satser på finanspolitikken, men hvor vi inddrager både en omkostningsdæmpende politik, en forøgelse af den private opsparing og så en finanspolitik i løsningen, og også dette ligger jo op til den målsætning, regeringen stillede sig.

Så jeg ved godt, at man hævder, den bundne opsparing ikke var regeringens politik, og det er ganske rigtigt, det er ikke en idé, der har groet i venstres have. Men dér vil jeg ligesom hr. Per Hækkerup og de øvrige repræsentanter for forligspartierne sige, at når man indgår et forlig, når man er nået det punkt, hvor man må afgøre, om man vil deltage i et politisk arbejde eller blot lade det hele sejle, så må man naturligvis også acceptere synspunkter, som de øvrige forligspartier gør gældende.

Så sagde hr. Schlüter: ja men regeringen gjorde jo slet ikke noget for at undersøge de andre muligheder, der var, der var jo andre skitser. Ja, jeg ved ikke, hvad det er for skitser, hr. Schlüter tænker på. Jeg erindrer i hvert fald kun to skitser, som var fremme under forhandlingerne på det tidspunkt, hvor der skulle tages stilling. Hvis vi lige ser væk fra det med den omkostningsdæmpende ydelse, hvor der var meget bred enighed, så var der en skitse fra retsforbundet til — det indrømmer jeg — meget betydelige besparelser, men jo også med en række ubehagelige skatteting. Det tror jeg hr. Poul Westergaard glemte at nævne heroppefra, men så vidt jeg erindrer, forudså retsforbundet en ganske betydelig forøgelse af udskrivningen af skatter og afgifter. Jeg mener bl.a. at kunne erindre, at retsforbundet forestillede sig, at folkepensionsbidraget skulle hæves,